

in se predramil. Takoj je planil kvišku, zakaj zazdelo se mu je, da je čul od nekje znan glas. Ko je pogledal skozi okno še ves dremoten, je zapazil očeta, ki ga je klical in se koprneče oziral po vozovih. Tačas je že prihitel Blaž v voz in pograbil bratov kovčeg. Še ves moten je stopil Andrej z voza, zmršen in trudoma privzdigajoč trepalnice. Oče in Blaž sta ga prijela pod pazduho in ga peljala h koleslju, ki je čakal pred postajo.

„Kmalu bi se nam bil odpeljal naprej, Andrej. Pot te je utrudila, kaj ne bi — taka pot!“ je govoril spotoma oče in mu skrbno pogledaval v obraz.

Andrej je samo prikimal v odgovor.

„No, čez dobro uro smo doma: cesta je suha, kobila spočita. Ne mudi se, kakor takrat, ko si odhajal. Bomo že prišli! Doma se odpočiješ, Andrej, doma je vse pripravljeno, vse te pričakuje. Samo da si prišel, Andrej!“ je dejal starec ves mehak, ko je potegnil Blaž vajeti.

Fran Albrecht:

Himna.

Zlate peroti pomladnih vetrov
so zašumele pesmi življenja
v okamenele globine lesoŧ,
da zaječala so od hrepenenja
debela stoletna.

Pali so boŧji poljubi z neba,
mrtvim grobovom življenje vdahnili,
vse ozlatili so strehe sveta,
srca človeška so prerodili
z vero zeleno.

Čez strehe sveta je smeh solnčni razlit,
grudi razgaljenih njiv se bleščijo,
gozd se je skril v svoj zeleni nakit,
reke topijo se — o, že gorijo
srca ugasla!

Težko bo rada pavel